

50 jaar na 'I have a dream'

Strijd voor werk en gerechtigheid gaat door!

Martin Luther King radicaliseerde van een positieve van geleidelijke hervormingen van het kapitalisme naar een begrip dat meer radicale opvattingen vereist waren. Gisteren was het exact 50 jaar geleden dat hij zijn 'I have a dream'-toespraak hield in het kader van de Mars op Washington, een mars voor jobs en rechtvaardigheid. In dit dossier kijken we terug op de gebeurtenissen 50 jaar geleden en de actualiteit ervan vandaag.

"De omvang van de mobilisatie op de warme dag in augustus 1963 was nooit gezien. De strijdbare, vastberaden en vrolijke sfeer was meeslepend. Er kwamen mensen uit alle delen van het land, heel wat activisten met verschillende huidskleuren die allemaal voor vrijheid opkwamen." Zo

omschreef Jack O'Dell, een activist uit de arbeiders- en burgerrechtenbeweging, de slotmeeting van de Mars op Washington.

De 50ste verjaardag van het eindpunt van deze mars voor werk en rechtvaardigheid valt op 28 augustus. Toen verzamelden 250.000 mensen in Washington. Martin Luther King hield aan het Lincoln Memorial zijn bekende 'I have a dream'-toespraak.

De massabeweging voor burgerrechten voor en na de mars leidde tot belangrijke overwinningen op het brutale racistische stelsel dat in de VS bestond. De enorme moed en vastberadenheid van de arbeiders en jongeren die aan de beweging deelnamen, gingen meer dan eens niet gepaard met

eenzelfde moed en vastberadenheid van de leiders.

King evolueerde zelf van een positie van passief verzet en van een geleidelijke hervorming van het kapitalisme naar een begrip dat meer radicale opvattingen nodig waren. Zelfs in 1964, na de stemming van de Civil Rights Act, stelde Martin Luther King: "De strijd is er nu een voor echte gelijkheid, wat economische gelijkheid betekent. Het volstaat niet om aan iedere tafel te mogen aanschuiven. Wat betekent het als we aan een tafel mogen eten, maar niet genoeg geld hebben om een hamburger en een kopje koffie te kopen?"

De herdenking van de 50ste verjaardag van de Mars op Washington komt er op een

ogenblik dat de twee partijen van de zakenwereld, de Democraten en Republikeinen, harde aanvallen inzetten op de rechten die werden afgedwongen door militante sociale strijd door de werkende bevolking, jongeren en zwarte arbeiders en jongeren in het bijzonder.

JIM CROW

'Jim Crow' werd de term die doorgaans werd gebruikt voor geinstitutionaliseerde segregatie, onderdrukking en politieke uitsluiting van zwarten in het zuiden. De Jim Crow wetten hielden stand van 1876 tot 1965.

Na de Amerikaanse burgeroorlog (1861-65) volgde de radicale 'heropbouw', een periode van multiraciale democratie waarbij landhervormingen werden doorgevoerd en stemrecht werd toegekend aan zwarten en arme blanken.

De kapitalisten uit het noorden steunden de beweging van arme blanken en zwarten tot op zekere hoogte. Eens ze hun overwinning op de zuidelijke plantagebezitters hadden geconsolideerd, gaven ze volledig vrijspel aan de zuidelijke kapitalisten.

Het einde van de 'heropbouw' ging samen met een electorale crisis en een groot compromis tussen de Democraten en Republikeinen in 1877 waarbij de voormalige slavenbezitters terugkwamen in het zuiden. Een kleine rijke en blanke elite in het zuiden probeerde haar greep op het politieke, sociale en economische leven opnieuw te vestigen. De werkende bevolking en de zwarten in het bijzonder verloren hun rechten om te stemmen en de toegang

tot onderwijs of werk.

De militie van de Ku Klux Klan werd ingezet om een terreurregime tegen de zwarte bevolking te vestigen. Dit wapen werd ook ingezet tegen al wie opkwam voor burgerrechten, tegen de arbeidersbeweging en tegen links. De door de staat gesteunde gevallen van extralegaal geweld bevestigden de realiteit dat de zwarten geen rechten hadden.

Onder de jaren van onderdrukking, was de zwarte vrijheidsbeweging niet mak tegenover het geweld, racisme en verdeel-en-heerspolitiek van de burgerij. De zwarte vrijheidsbeweging vocht met alle mogelijke middelen en met verschillende organisaties zoals de Brotherhood of Sleeping Car Porters, de Communist Party USA, de National Association for the Advance for Colored People (NAACP) en de arbeidersbeweging. Deze organisaties legden de basis voor de moderne burgerrechtenbeweging.

DE PRECEDENTEN

De roep om naar Washington te marcheren, was niet nieuw. Midden in de Grote Depressie was er in 1932 al zo'n mars van oorlogsveteranen. De veteranen van de Eerste Wereldoorlog eisten compensaties voor de bewezen diensten tijdens de oorlog.

Een groot aantal soldaten die in de Tweede Wereldoorlog vochten, waren zwarten. Dat had een effect op de zwarte soldaten die de hypocrisie van de oorlogspropaganda zagen. Het VS-kapitalisme beweerde dat het soldaten naar Europa stuurde om te strijden tegen het racisme van de nazi's, terwijl in eigen land racisme tegen

de zwarte bevolking de norm was. De meeste militaire eenheden waren over afgescheiden op basis van huidskleur.

Het tekort aan arbeidskrachten als gevolg van de oorlog zorgde ervoor dat veel zwarten een job in de industrie vonden, jobs die voorheen niet toegankelijk waren voor hen. Ook kwamen veel vrouwen in het arbeidsproces terecht. Tijdens de oorlog was er een periode van economische groei in de VS en trokken veel zwarte arbeiders naar de steden. Dat veranderde ook hun mogelijkheden en vertrouwen om zich te organiseren en de strijd aan te gaan.

Het leidde tot een verzachting van de enorme armoede onder de zwarte bevolking. Samen met de antikoloniale strijd van de massa's in Afrika en Azië op dat ogenblik, zorgde dat voor een groter vertrouwen in de mogelijkheden om in te gaan tegen het racisme in de VS.

In 1941 was er de 'March on Washington Movement' onder leiding van de socialistische vakbondsleider Philip Randolph. Die beweging kwam op voor het einde van de raciale discriminatie in de oorlogsindustrie. De beweging telde 50.000 betalende leden maar de mars kwam er niet. President Roosevelt gaf toe aan de groeiende druk en kwam met Executive Order 8802, een bepaling die raciale discriminatie bij overheidstewerkstelling, in de defensie-industrie en bij opleidingen verbood.

Dat was een belangrijke overwinning en een goede voorbereiding voor de bewegingen in de jaren 1950 en 1960. Maar het was een fout om de mars zelf af te lassen. Zo werd de kans gemist om

een grotere impact te hebben.

Er kwamen nog overwinningen. Zo was er in 1954 een beslissing van het Hooggerechtshof in de zaak Brown tegen de Board of Education waarbij werd beslist dat de segregatie in het onderwijs niet wettelijk was.

Op 28 augustus 1955 werd Emmett Till in elkaar geslagen en vermoord omdat hij naar een blanke vrouw zou gefloten hebben. De 14-jarige zwarte jongen uit Chicago was op bezoek bij familie in Mississippi. Zijn moeder nam het moeilijke besluit om de doods-kist open te laten zodat de hele wereld het racistische geweld zou kunnen zien. Het werd een belangrijk statement voor de zwarte werkenden en jongeren.

Drie maanden later weigerde Rosa Parks, een textielarbeidster uit Alabama, haar zitje op de bus af te staan aan een blanke man. Ze werd opgepakt. Er volgde een beweging onder de naam Montgomery Bus Boycot. Een lokale predikant, Martin Luther King, werd een prominente vertegenwoordiger van deze beweging. De campagne om de segregatie op de bussen te boycotten was erg succesvol. Na een jaar van strijd en ondanks de gewelddadige aanvallen, werd de segregatie op de bussen in Montgomery afgeschaft.

DE MARS

In de aanloop naar de historische dag in Washington waren er belangrijke en bloedige confrontaties in Albany, Georgia en in Birmingham, Alabama. De moedige Freedom Riders kwamen op

tegen de segregatie op faciliteiten langs de snelwegen en op de bussen tussen verschillende staten. Er waren ook stakingsacties en protestbetogingen tegen de moord op Medgar Evers, de NAACP-leider uit Mississippi.

De bewegingen van de jaren 1950 leidden tot de Civil Rights Act in 1957. Die wet werd door de beweging gezien als een louter symbolische wet. Het geweld hield aan en bleef de steun van de overheden genieten. Tegen deze achtergrond werd de door de kerk geleide Southern Christian Leadership Council (SCLC) opgezet. King was daar een lid van. Tevens werd de studentengroep Student Nonviolent Coordination Committee (SNCC) in het leven geroepen.

De meeste leiders van de SCLC waren predikanten en pacifisten, maar de acties baseerden zich wel op massale betrokkenheid en er werd steun gegeven aan directe acties van burgerlijke ongehoorzaamheid.

Op een warme en vochtige dag in augustus 1963 kwamen 250.000 mensen uit heel het land, vooral zwarte arbeiders en jongeren, voor het Lincoln Memorial in Washington DC samen om voor het einde van de Jim Crow-apartheid te pleiten op het vlak van onderwijs, stemrecht, gezondheidszorg, werk en huisvesting.

Aanvankelijk was de burgerrechtenbeweging verbonden met de Democratische Partij en domineerden ideeën van geleidelijke hervormingen. De beweging wilde de Amerikaanse regering in de periode van economische groei na de oorlog tot toegevingen dwingen om legale gelijkheid te bekomen.

De regering onder president John F Kennedy werd gezien als een 'vriend' van de beweging. Maar de Democraten waren vooral uit op een controle op de leiding en de organisatie van de burgerrechtenbeweging. De voorzitter van de SNCC, John Lewis, moest een krachtige toespraak afzwakken omdat de organisatoren van de Mars geen kritiek op de regering-Kennedy wilden horen.

In een eerste versie van zijn toespraak stelde Lewis: "We marcheren vandaag voor werk en vrijheid, maar er is niets om trots op te zijn. Honderdduizenden van onze broeders zijn hier vandaag niet. Ze hebben geen geld voor transport omdat ze hongerlonen krijgen of helemaal geen loon. Meneer Kennedy probeert de revolutie van onze straten weg te halen om de discussie in de rechtbanken te voeren. Luister, meneer Kennedy, de zwarte massa's marcheren voor werk en vrijheid en we zeggen aan de politici dat er geen periode van afkoeling zal komen."

TOESPRAAK

Op de dag van de Mars in Washington was het vooral de retorisch opvallende toespraak van Martin Luther King die tot de verbeelding sprak en aansloot bij het gevoel en de kracht van het moment.

King stelde: "1963 is niet het einde, maar het begin. Diegenen die hoopten dat de zwarten enkel wat stoom aflaten... Er zal geen rust of kalmte zijn zolang de zwarte bevolking geen burgerrechten heeft. De wervelstormen van de revolte zullen de fundamenteën van onze natie blijven dooreenschudden tot de dag dat er rechtvaardigheid is." De toespraak had een mobiliserend effect op de zwarte arbeiders, armen en jongeren.

De racisten in het zuiden van het land reageerden op 15 september 1963 met een bomaanslag op de Sixteenth Street Baptist Church in Birmingham, Alabama. Vier meisjes tussen 11 en 14

jaar oud kwamen om het leven.

1963

Er was een groot debat binnen de zwarte vrijheidsbeweging, waarbij figuren als Malcolm X (die aanvankelijk bij de Nation of Islam was) en de Freedom Now Party over de zwakte en de strategie van de beweging. Deze laag van militante leiders stelde vragen over de politieke onafhankelijkheid van de twee gevestigde partijen, het internationalisme, de steun aan de antikoloniale revolutie en de bevestiging van de waardigheid van de Afro-Amerikanen.

De zwarte nationalistische en socialistische activisten stelden dat raciale rechtvaardigheid niet mogelijk was als de grote bedrijven en de blanken de productiemiddelen en de industrie in handen hadden. Na de dood van president Kennedy in november, moest president Lyndon Baines Johnson onder druk van de zwarte vrijheidsbeweging en internationale gebeurtenissen nieuwe wetten invoeren.

De segregatie in Alabama werd afgeschaft en in 1964 kwam er een nieuwe Civil Rights Act, een jaar later gevolgd door de Voting Rights Act.

Een van de belangrijkste bijdragen van King als leider van de burgerrechtenbeweging was zijn verzet tegen zwart separatisme. Hij riep op tot een alliantie met arme en werkende blanken: "Binnen de blanke meerderheid is er een substantiële groep die democratische principes hoger inschat dan privileges en die aan de kant van de zwarten tegen onrechtvaardigheid willen strijd. Er is een andere en nog grotere groep die bestaat uit diegenen met dezelfde noden als de zwarten en die ook zouden genieten van de verworvenheden van sociale vooruitgang. Er zijn eigenlijk meer arme blanke Amerikanen dan zwarte. Hun nood aan een strijd tegen armoede is niet minder wanhopig dan die van de zwarten."

King begreep de collectieve kracht van de arbeiders op de werkvloer. Toen hij vermoord werd, was hij een beweging tegen armoede aan het opzetten. Hij was ook steeds actiever betrokken bij arbeidersstrijd. Dat is waarom hij een bedreiging voor het Amerikaanse kapitalisme werd.

BLACK POWER

De beweging van Black Power en de organisaties zoals de Black Panther Party for Self-Defence, Revolutionary Action Move-

ment en een geradicaliseerde SNCC onder voorzitter Stokely Carmichael genoten de steun van een nieuwe militante laag van zwarte arbeiders en jongeren doorheen het land.

Deze beweging haalde inspiratie bij de revolutionaire strijd doorheen de wereld en stelde de kwesties van zelfbeschikking, zelfverdediging en politieke en economische macht. De politieke ideeën werden gehaald bij verschillende stromingen, van socialisme over revolutionair nationalisme tot maoïsme en zwart kapitalisme.

De zwarte vrijheidsbeweging werd geconfronteerd met repressie door de overheid. Er werd geprobeerd om de ontwikkeling van een eengemaakte radicale beweging tegen te gaan. Onder toezicht van FBI-chef Edgar Hoover werden stappen daartoe gezet.

De ontwikkeling van militante leiders en organisaties zou door de krachten van de grote bedrijven met bloed gestopt worden. Het is onmogelijk om de radicale King, de 21-jarige Fred Hampton van de Black Panthers of Malcolm X politiek gelijk te schakelen met de door Wall Street betaalde gevestigde politici zoals president Obama.

Om de radicale en revolutionaire bewegingen van de jaren 1960 aanvaardbaar te maken, werd de vrijheidsstrijd ofwel uitgeschaald ofwel overgenomen door het kapitalisme en haar twee partijen.

De vrijheidsbeweging haalde de muren van de legale segregatie neer in de jaren 1950 en 1960. Nu komt het erop aan om te bouwen aan een massabeweging over de grenzen van huidskleur heen, om samen op te komen tegen iedere vorm van onderdrukking op basis van huidskleur en klasse.

Zoals King opmerkte: "Het is een kwestie van klasse. Er is iets mis met het kapitalisme. Misschien moet Amerika in de richting van democratisch socialisme gaan." Socialist Alternative in de VS komt op voor een breuk met het tweepartijensysteem in de VS en voor de uitbouw van een massale arbeiderspartij. Met onze kiescampagnes in Seattle, Minneapolis en Boston willen we daar een rol in spelen.

Dossier door Eljeer Hawkins

De situatie vandaag

Op 24 augustus dit jaar trokken 100.000 arbeiders, jongeren en kleurlingen naar het Lincoln Memorial om de Mars op Washington te herdenken. Jammer genoeg deden de organisatoren er alles aan om de actie binnen de perken te houden en de aandacht af te leiden van de strijd tegen onderdrukking.

Er waren toespraken door onder meer Obama en andere zwarte figuren uit het establishment. Zij staan voor het tegenovergestelde van de machtige radicale geschiedenis van de zwarte vrijheidsbeweging en de erfenis van Martin Luther King.

Wij stelden in ons pamflet: "Als we racisme willen bestrijden, moeten we het hele systeem bekampen. We kunnen inspiratie halen bij de "Moral Mondays" beweging in

North Carolina [een protestbeweging tegen het lokale besparingsbeleid], de acties van de laag betaalde werkenden doorheen het land of het protest na de uitspraak in de zaak rond de moord op Trayvon Martin."

De afgelopen jaren hebben we onder Obama gezien wat de gevolgen van het neoliberale besparingsbeleid van Wall Street zijn. Het leidt tot aanvallen op alle verworvenheden en tot meer discriminatie en onderdrukking. Zwarte arbeiders, jongeren en armen worden geconfronteerd met erg slechte omstandigheden op vlak van gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs.

- * **26% van de zwarte mensen leeft onder de armoedegrens**
- * **45% van de kinderen geboren in zwarte gezinnen eindigt in armoede**
- * **74% van de zwarte kinderen loopt school in hoofdzakelijk zwarte scholen**
- * **Van de 2,3 miljoen gevangenen zijn er 1,3 miljoen zwarten en kleurlingen. De VS is goed voor 5% van de wereldbevolking, maar 23% van het aantal gevangenen ter wereld**
- * **Om de 28 uur wordt een zwarte vermoord door een agent of een burgerwacht**
- * **In 2011 werden 685.724 mensen gefouilleerd door agenten, 78% daarvan waren zwarten en Latino's waarbij 88% geen enkel misdrijf had gepleegd.**

50 jaar na 'Mars op Washington'. Voor werk en vrijheid is systeemverandering nodig

Afgelopen weekend werd in Washington een betoging gehouden om de 50ste verjaardag van de 'Mars op Washington' onder leiding van Martin Luther King te herdenken. Op die betoging in 1963 maakte King zijn bekende 'I have a dream' toespraak. De mars van 1963 was er een 'voor werk en vrijheid'. Hieronder het pamflet van Socialist Alternative dat op de actie dit weekend werd verspreid.

Deze herdenking vindt plaats op een ogenblik dat de democratische en sociale rechten die door militante massastrijd van werkende mensen, jongeren – zwarte arbeiders en jongeren in het bijzonder – onder vuur liggen. Dat bleek bijzonder duidelijk in de recente vrijspraak van George Zimmerman voor het doodschieten van de 17-jarige Trayvon Martin. Maar er is ook het aanhoudende racisme waarbij gekleurde mensen meer gestopt en gefouilleerd worden en sneller het slachtoffer worden van politiegeweld. Er zijn vandaag zes miljoen mensen in de VS die onder 'gerechtelijk toezicht' staan. De helft van de 2,3 miljoen gevangenen zijn kleurlingen. Het Hoogerechtshof besliste om de artikelen 4 en 5 van de Voting Right Act uit 1965 naar de prullenmand te verwijzen. Die artikelen maakten inperkingen van het stemrecht moeilijker, zeker in het zuiden maakte dat een verschil. Nu worden maatregelen genomen om enkel mensen met een identiteitskaart te laten stemmen, waardoor heel wat armen, migranten en kleurlingen niet langer zullen stemmen. Het zal de greep van de grote bedrijven op de politiek enkel nog vergroten.

ZWART AMERIKA IN CRISIS

De situatie van zwarte arbeiders en jongeren ziet er vijftig jaar na

de Mars op Washington niet bepaald rooskleurig uit als we kijken naar hun toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of onderwijs. De economische crisis van 2007-08 leidde tot het "grootste verlies aan welvaart voor kleurlingen in de moderne geschiedenis van de VS", aldus het rapport "Foreclosed: State of the Dream 2008." Volgens officiële statistieken bedraagt de nationale werkloosheidsgraad 7,6%, terwijl het voor Afro-Amerikanen 15% bedraagt. Dat cijfer ligt nog een pak hoger indien deeltijdse werkenden worden meegeteld of diegenen die niet langer in de cijfers meegeteld worden. Volgens 'Bread for the world' hebben 14,5% van de Amerikaanse gezinnen – goed voor bijna 49 miljoen mensen waaronder 16,2 miljoen kinderen – het moeilijk om brood op tafel te krijgen. Meer dan een vijfde van de kinderen loopt kans op honger. Onder Afro-Amerikanen en Latino's is dat een op drie! Het kapitalistische systeem heeft zwart Amerika niet veel opgeleverd.

EERSTE ZWARTE CEO VAN HET RIJK

De Afro-Amerikaanse academicus en auteur Cornel West omschreef president Barack Obama als de "zwarte mascotte van de oligarchen van Wall Street" en een "marionet van de plutocraten". In een reactie op de verderzetting van het oorlogsbeleid van de VS en het gebruik van drones, stelde hij: "Obama staat aan het hoofd van de Amerikaanse moordmachine en is daar trots op." West beschrijft terecht de belangen die de eerste zwarte president verdedigt en naar voor schuift. President Obama heeft de agenda van Wall Street versterkt en uitgebreid met vernietigende aanvallen op de sociale zekerheid, besparingen op cruciale sociale diensten, harde aanvallen op het openbare onderwijs, beperking van voedselbon-

nen en automatische besparingen op uitgaven. Dat alles versterkt de miserie van miljoenen werklozen, armen en kleurlingen.

In plaats van de geest van strijd en verzet van King te gebruiken om een nieuwe beweging tegen onrechtvaardigheid op te zetten, hebben de organisatoren van de mars beslist om de actie binnen te perken te houden en een rookgordijn te blazen voor de strijd tegen onderdrukking op basis van huidskleur of klasse. Dat blijkt onder meer uit de uitnodiging aan president Obama om de centrale toespraak te houden. Obama en de zwarte 'leiders' van de bedrijfswereeld staan nochtans regelrecht tegenover de radicale erfenis van de zwarte bevrijdingsbeweging en hetgeen waar King voor stond.

NIUWE BEWEGING IS NODIG

Malcolm X stelde destijds: "Kapitalisme kan niet zonder racisme." Racisme is een verdeel-en-heerstactiek van de heersende elite om eenheid en solidariteit van onderuit tegen te gaan, zodat we ons niet keren tegen de echte criminelen: Wall Street, gevestigde politici zoals Obama en de kapitalistische heersende elite in het algemeen. Als we racisme willen bestrijden, moeten we het hele systeem bekampen.

We kunnen inspiratie halen bij de "Moral Mondays" beweging in North Carolina [een protestbeweging tegen het lokale besparingsbeleid], de acties van de laag betaalde werkenden doorheen het land of het protest na de uitspraak in de zaak rond de moord op Trayvon Martin. Onze strijd is onderdeel van de internationale arbeidersstrijd, van Brazilië tot Portugal, Griekenland, Tunesië of Zuid-Afrika.

De zwarte vrijheidsstrijd heeft de wettelijke segregatie neergehaald in de jaren 1950 en 1960. Het zal er nu op aankomen om te bouwen aan een nieuwe massabeweging over etnische grenzen heen om samen te strijden tegen onderdrukking op basis van huidskleur en klasse, waarbij we opkomen voor een democratisch socialistische toekomst gebaseerd op solidariteit, economische rechtvaardigheid en vrijheid. Zoals Martin Luther King al stelde: "Het is een kwestie van klasse. Er is iets mis met het kapitalisme. Misschien moet Amerika in de richting van democratisch socialisme gaan." We moeten

ons ook verzetten tegen de beide gezichten van de politiek van de grote bedrijven, zowel Democraten als Republikeinen verdedigen niet onze belangen. Malcolm X stelde: "Je zet de Democraten voor- aan en zij zetten je achteraan." Onafhankelijke arbeiderskandidaten met de doelstelling om een partij van de werkende bevolking op te bouwen, kan de dominantie van het tweepartijstelsel beginnen te doorbreken en een alternatief op de agenda van Wall Street vormen.

We hebben een strijdbaar programma nodig:

- * Stop de racistische 'zelfverdedigingswetten' [die werden gebruikt om de moordenaar van Trayvon Martin vrij te spreken]!
- * Stop de racistische 'oorlog tegen drugs'. Wie veroordeeld is voor kleine druggevalen, hoort niet in de gevangenis
- * Stop het politiegeweld, racistische maatregelen zoals het stelselmatig stoppen en fouilleren van kleurlingen
- * Voor democratisch verkozen wijkraden die toezien op de naleving van de orde en op de publieke veiligheid
- * Investeer in ontspanning voor jongeren en infrastructuur in de wijken, jobcreatie en degelijke lonen, niet in gevangenschappen!
- * Stop de massale werkloosheid, armoede en ongelijkheid – de basis van de meeste misdrijven – door degelijke jobs aan goede voorwaarden te creëren met een massaal programma van publieke werken dat kan gefinancierd worden door de rijken en Wall Street te belasten
- * Meer publieke middelen voor onderwijs, gezondheidszorg en sociale diensten
- * Geen vertrouwen in de politici van de Democratische Partij die niets gedaan hebben om de status quo van ongelijkheid en racisme te bestrijden. We moeten bouwen aan onze eigen onafhankelijke politieke stem die los staat van de zakenwereld en haar twee gevestigde partijen.
- * Er is nood aan een beweging die ingaat tegen het kapitalisme, een systeem gebaseerd op ongelijkheid en racisme. Voor een socialistische toekomst op basis van vrijheid, gelijkheid en welvaart voor de volledige samenleving!

Zimmerman, Trayvon en racisme in de VS

Begin juli werd George Zimmerman vrijgesproken in een bijzonder symbolische rechtszaak die aangeeft dat racisme in de VS verre van verdwenen is. In 2012 vermoordde Zimmerman als zelfverklaarde buurtwachter de 17-jarige Afro-Amerikaan Trayvon Martin. In de meest ophefmakende rechtszaak rond racisme sinds de zaak van de vier agenten die Rodney King meer dan 20 jaar geleden mishandelden, werd beslist om Zimmerman vrij te spreken. Waarom was deze zaak van zo'n belang?

“Ik hoorde mijn zoon roepen”, getuigde Sybrina Fulton, de moeder van Trayvon Martin, tijdens de rechtszaak tegen George Zimmerman. Ze hoorde haar zoon om hulp roepen op die bewuste dag van de moord. Zimmerman was een zelfverklaarde buurtwachter die een 17-jarige Afro-Amerikaan vermoordde op 26 februari 2012. Deze zaak was de belangrijkste rond racisme sinds de vervolging van de vier agenten die Rodney King meer dan 20 jaar geleden in elkaar sloegen omdat hij zwart was.

GERECHTELIJK RACISME

Deze zaak zegt veel over het kapitalisme en het racisme in de VS. George Zimmerman werd beschuldigd van moord, maar pleitte onschuldig. Hij beweerde dat hij Martin neerschoot als onderdeel van zijn zelfverdediging. Daarbij greep hij terug naar de wetgeving in Florida rond zelfverdediging en hij beweerde dat Martin hem aanviel.

In feite maken de advocaten van Zimmerman hier de rechtszaak van Trayvon Martin van. Nadat hij letterlijk werd vermoord, volgt de moord op zijn naam en zijn karakter. Er wordt duchtig getapt uit een vat racistische stereotypen waarbij de Afro-Amerikaanse ‘criminaliteit’ centraal staat. Dat beeld wordt door de massamedia al opgehangen sinds de tijd van de slavernij en is weinig veranderd. Door hierop in te spelen proberen de advocaten Martin te veroordelen en hiermee Zimmerman vrij te spreken.

Sinds haar ontstaan heeft het Amerikaanse kapitalisme beroep gedaan op racisme. Dat is een belangrijk instrument van de elite om de werkende bevolking te verdelen en onder de knoet te houden. Het leidt bovendien tot de kanker van een minderwaardigheidscomplex onder kleurlingen en het leidt tot het aanvaarden van door de staat gesteund geweld tegen de zogenaamde ‘andere’.

Dit werd nogmaals benadrukt door enkele recente gebeurtenissen. In mei besloot een rechter in de Bronx dat de beschuldigin-

gen tegen een agent van New York geen stand hielden. De agent had een 18-jarige jongen neergeschoten in de badkamer van zijn grootmoeder. De jongen was ongewapend. Er werd gezegd dat hij marihuana in het toilet wilde gooien, maar er werd nadien geen drugs gevonden. De rechter besloot om de agent niet te veroordelen op basis van een fout door het parket bij de doorverwijzing van de zaak.

Nog recenter was er de zaak van Marissa Alexander, een Afro-Amerikaanse moeder in Florida die negen dagen voordien was bevallen. Zij deed beroep op de wetgeving inzake zelfverdediging toen ze zich verdedigde tegen haar man die haar fysiek misbruikte. Marissa vuurde een waarschuwingsschot af van een geregistreerd en vergund wapen. Er werd niemand gewond. Maar Marissa kreeg wel een gevangenisstraf van 20 jaar.

De geschiedenis van brutale apartheidswetten in het zuiden, de racistische elementen van de ‘oorlog tegen drugs’, het aanhoudende politiegeweld tegen gekleurde werkenden en jongeren onder het mom van strijd tegen ‘criminaliteit’,... het zijn allemaal zaken die aangeven hoe diep het racisme ingebakken zit in de instellingen van het Amerikaanse kapitalisme en de voornamelijk blanke heersende elite. Het leidt meteen tot de vraag hoe we gerechtigheid voor Trayvon en de talrijke slachtoffers van onderdrukking op basis van huidskleur, klasse of gender kunnen bekomen?

DE RECHTSAAK

De zes juryleden zijn allemaal vrouwen, 5 blanke vrouwen en een Latino. De openbare aanklager had 38 getuigen opgeroepen die gedurende negen dagen getuigden en onder meer aangaven dat er geen DNA van Trayvon op het geweer van Zimmerman werd

gevonden en dat er geen DNA van Zimmerman werd gevonden onder de vingernagels van Trayvon. Dat ging in tegen het argument van zelfverdediging dat Zimmerman inriep.

In de rechtszaak waren er geluidsopnames van Zimmerman en Trayvon tijdens hun confrontatie. Zimmerman pleegde een telefoon naar de politie van Sanford waarin hij alle mogelijke racistische vooroordelen brengt. Hij stelde dat Trayvon zich op privaat domein van een 'gated community' bevond. De politie drong er bij Zimmerman op aan om niets te doen.

Toen de 19-jarige Rachel Jeantel getuigde, stonden de gevestigde en de sociale media vol met giftige, racistische en seksistische berichten. Rachel was een vriendin van Trayvon en de laatste die met hem sprak voor hij werd vermoord. Jeantel was bijzonder moedig en verdedigde Trayvon in haar antwoorden op de wraakroepende vragen van de advocaat van de verdediging.

Ze werd in de media vervolgens gepakt omwille van hoe ze er uit ziet, hoe ze sprak en omdat ze stelde dat Trayvon had gezegd dat de man die hem volgde – Zimmerman – een 'creepy-ass cracker' was. Dat volstond om haar aan de schandpaal te nagelen in wat deed denken aan de problematische Hollywood-film Precious.

In The Nation stelde Mychal Denzel Smith: "Rachel Jeantel is geen actrice uit Hollywood. Ze is geen opgeleide professional. Ze is geen regelmatige getuige in de rechtbank. Ze is een jonge zwarte vrouw die haar vriend mist. Ze kwam naar de rechtbank om alle informatie die ze over de bewuste avond had te delen." Als dochter van Haïtiaanse en Dominicaanse ouders is Engels wellicht haar derde taal. Schrijven en lezen is niet evident voor haar. Waarom wordt ze dan zo zwaar aangepakt? Omdat ze de verdediging van Zimmerman onderuit haalde? Ze omschreef Trayvon als een iemand met sterke menselijke kwaliteiten die haar met respect en waardigheid behandelde. Als dit wordt vergeleken met de wijze waarop de rechtbank, de wolven van de media en de kapitalistische samenleving Trayvon afdeden als een bedreigende 'agressor' en marihuana-rokende verslaafde, is het verschil bijzonder groot.

WAT NA DE RECHTSZAAK?

Om tot gerechtigheid te komen, moet de terechte woede van de werkende bevolking tot uiting komen. Het waren explosieve acties van onderuit die ervoor zorgden dat Zimmerman voor de rechtbank moest komen. Als we iets kunnen leren uit de recente internationale bewegingen in onder meer Brazilië en Turkije, dan is het wel dat militante sociale strijd de heersende elite een tijdlang kan stoppen bij het doorvoeren van een asociaal beleid.

Indien Zimmerman veroordeeld was, zou dit een gevoel van gerechtigheid hebben gegeven. Het zou de solidariteit van de werkende bevolking los van hun afkomst versterkt hebben. Maar er werd beslist om Zimmerman vrij te spreken, dat is een slag in het gezicht voor onze strijd tegen racisme en onderdrukking op basis van afkomst en klasse. Alleszins is er nood aan een nieuwe levendige arbeidersbeweging van onderuit waarbij wordt ingegaan tegen alle vormen van racisme, seksisme, klassenonderdrukking en het kapitalistische systeem zelf.

We moeten ons organiseren en overgaan tot vreedzame acties van burgerlijke ongehoorzaamheid door activisten, syndicalisten, lokale gemeenschapsorganisaties, Occupy-activisten en socialisten om duidelijk te maken wat deze uitspraak betekent en hoe we erop antwoorden.

De schaduw van de rellen in Los Angeles (na het politiegeweld op Rodney King) of Cincinnatti hangt boven deze zaak. Rellen zouden de elite en hun apparaat van politie, gevangenissen en controleorganen toelaten om in het offensief te gaan tegen arbeiders en jongeren, en zeker tegenover kleurlingen. Waar de heersende elite echt bang van is, zijn geen rellen maar een sterke beweging met eisen, organisatie en leiding.

Toen Trayvon vermoord was, stelden we met Socialist Alternatiev dat rellen mogelijk zouden zijn indien er geen georganiseerde beweging komt: "De vraag voor onze gemeenschappen is of we een de gebeurtenissen van LA of Cincinnatti zullen terugzien of als we deze woede kunnen kanaliseren in een krachtige bevrijdingsbeweging? Als we ons niet aan de basis organiseren,

zijn explosies als in Los Angeles en Cincinnatti waarschijnlijk. We moeten mogen niet vergeten dat de Blank Panther Party met een programma voor economische rechtvaardigheid werd opgezet in oktober 1966 na de rellen van Watts in 1965. We moeten nu bouwen aan onafhankelijke wijkorganisaties die ingaan tegen iedere vorm van onderdrukking, door ons van wijk tot wijk en van school tot school te organiseren."

De dood van Emmett Till inspireerde de moderne burgerrechtenbeweging. In augustus van dit jaar vierten we de 50ste verjaardag van de Mars op Washington voor Jobs en Vrijheid. We moeten ervoor zorgen dat Trayvon en de vele anderen onze inspiratie zijn voor een strijd tegen het kapitalisme en racisme.

ONZE MENING:

Neen, racisme is niet relatief

In neoliberale kringen gebeurt het wel meer dat racisme wordt geminimaliseerd. Als veel migranten het moeilijk hebben om werk, degelijke huisvesting,... te vinden, dan moet dit wel aan hen zelf toe te schrijven zijn. De verantwoordelijkheid voor sociale problemen wordt bij de slachtoffers gelegd in plaats van de schuldigen aan te pakken.

In augustus was er ophef over de verklaringen van de harde tante van N-VA, Liesbeth Homans. Die verklaarde in DS Weekblad dat racisme een relatief begrip is en dat het vaak wordt gebruikt om individueel falen toe te dekken. De neoliberale redenering is eenvoudig: we hebben allemaal dezelfde kansen en wie er geen gebruik van maakt, moet de fout daarvan bij zichzelf zoeken. De opstap om vervolgens te verklaren dat werklozen eigenlijk lui zijn of in de hangmat van de sociale zekerheid vertoeven, is niet ver af. Dat de Vlaamse werkloosheid het afgelopen jaar met 10% is toegenomen, zal wel toe te schrijven zijn aan een forse toename van het aantal luiards?

Waar sommige liberalen dit standpunt combineren met een moralistische verwerping van racisme (denk maar aan de mestkevers van Karel De Gucht en co), beperkt de N-VA van Homans en De Wever zich tot de kern van het neoliberale denken. Wie rijk is koopt een speedy pass om door het leven te surfen, wie dat niet kan, heeft het zelf gezocht.

Maar worden we wel met gelijke kansen geboren en is onze sociale positie toe te schrijven aan individueel succes of mislukking? Alle cijfers en statistieken wijzen erop dat dit niet het geval is. Verschillende onderzoeken waaronder de PISA-enquête (Programme for International Student Assessment) stellen vast dat het onderwijs in ons land bijzonder slecht scoort qua gelijkheid. Er is een grote kloof tussen de beste en slechtste resultaten, waarbij onderwijsresultaten in grote mate bepaald worden door sociale afkomst. Met andere woorden: het onderwijs reproduceert ongelijkheid in de samenleving. Van de kinderen van arme afkomst gaat 10% naar het ASO terwijl 90% van de kinderen van rijke afkomst in het ASO zit.

Armoede komt vandaag nog steeds vaker voor onder mensen van Marokkaanse en Turkse afkomst. Er zijn armoedecijfers van meer dan 50% in deze bevolkingsgroepen. Via het onderwijs raken jongeren uit deze gemeenschappen niet gemakkelijk uit de armoede. De kans op werkloosheid is ook groter, een kwart van de migranten die geen EU-nationaliteit heeft, zit zonder werk in Vlaanderen. Zelfs onder hooggeschoolde allochtonen is er een werkloosheidsgraad van meer dan 20%, terwijl dat onder autochtonen amper 3% is. Uitzendkantoren verkiezen soms mensen met een blanke huidskleur en 'Belgische' naam. Voor het huren van een woning is een exotische naam al evenmin een aanbeveling.

Dit heeft niets met 'individuele mislukkingen' te maken, maar alles met een systeem waar discriminatie ingebakken zit. Dat is geen morele kwestie, maar een onderdeel van een samenleving die er niet in slaagt om iedereen een degelijk leven en een goede toekomst aan te bieden. De tekorten onder de meerderheid van de

bevolking zijn nodig om de overvloed onder een kleine minderheid superrijken te vergroten. Als tekorten verdeeld worden, komt discriminatie onvermijdelijk boven drijven. En het komt het systeem natuurlijk goed uit om meteen verdeeldheid te versterken zodat eengemaakt verzet tegen het systeem moeilijker wordt. Dat is waar Malcolm X op wees toen hij stelde: "You can't have capitalism without racism".

De ingebakken discriminatie wordt nog versterkt door allereerste maatregelen die de verdeeldheid sterker in het voetlicht plaatsen – denk maar aan het hoofddoekenverbod. Voor Liesbeth Homans en de N-VA heeft dat niets met racisme te maken. Als er al racisme is, moeten we vooral kijken naar 'omgekeerd racisme' van migranten tegenover autochtonen. Kortom, als we migranten in een verdomhoekje steken en sommigen reageren daartegen zijn zij zelf racistisch.

De vaststellingen rond de sociale positie van migranten in onze samenleving geven aan dat discriminatie een integraal onderdeel van het systeem is. Bij sommigen gaat dit gepaard met een openlijk racisme, maar doorgaans is dat niet nodig om hetzelfde discriminerende resultaat te bekomen. Met het beleid waar N-VA voor staat, wordt discriminatie versterkt. Denk maar aan de maatregel om de toegang tot een sociale woning afhankelijk te maken van kennis van het Nederlands. In plaats van te investeren in gratis en degelijk taalonderwijs, wordt nadruk gelegd op het sanctioneren van wie de taal onvoldoende spreekt.

Om discriminatie en racisme te bestrijden, moeten we ingaan tegen het systeem dat doorheen de verdeling van de tekorten ongelijkheid voedt en versterkt. Wij doen dat met een positief programma dat opkomt voor jobs, huisvesting en openbare diensten.

Vlaams-nationalistische folklore aan de IJzer

Het is amper iemand opgevallen, maar afgelopen weekend blezen de radicale rechtse Vlaamsnationalisten verzamelen achter de IJzer. De jaarlijkse IJzerwake bracht zowat 4.500 mensen op de been en was het schouwtoneel voor toespraken waarin – weinig verrassend – voor Vlaamse onafhankelijkheid werd gepleit. De voorzitter van de IJzerwake, Wim De Wit, stelde dat Vlaanderen na de verkiezingen van 2014 “resoluut zijn eigen weg” moet gaan.

De IJzerwake zit al van bij haar ontstaan in het vaarwater van het Vlaams Belang. Op de foto hier naast zie je Wim De Wit naast de echte chef van het publiek op de IJzerwake, Filip Dewinter (de foto komt vanop een 11-juli viering in Antwerpen nog voor De Wit voorzitter van de IJzerwake werd). Dewinter slaagde er overigens in om een groter persartikel te versieren met zijn protest tegen een Turkse vlag op een sportveld in Antwerpen dan dat er mediabelangstelling voor de IJzerwake was.

De organisatoren brachten op deze 12de IJzerwake dezelfde boodschap als op de 11 vorige. Ze deden dat wellicht voor hetzelfde ouder wordende publiek dat voor de 12de keer trouw naar Steenstrate afzakte. Het evenement is nooit uitgegroeid tot een gebeuren met meer dan 5.000 aanwezigen, alleszins is het nooit een brede mobilisatie zoals op het hoogtepunt van de IJzerbedevaart geworden. Al jarenlang wordt de beperkte opkomst aan het weer toegeschreven. Blijkbaar gaan de organisatoren ervan uit dat ze onafhankelijkheid zullen bekomen door luid te roepen op ogenblikken dat er geen spatie is.

Waar N-VA'er Theo Francken vorige week nog waarschuwde dat protestacties tegen gedwongen uitwijzingen van asielzoekers streng gestraft moeten worden omdat ze tegen de wet ingaan, riepen zijn rechtse medestanders/concurrenten in Steenstrate op om na 2014 de Belgische Grondwet te laten voor wat ze is. De radicale praat kon de provocateurs van N-SA, de groupuscule rond Eddy Hermy, niet bekoren. Die merkten vooral op dat de organisatoren het zowaar hadden verboden om de Belgische vlag als voetmat te gebruiken op de wake. Ongehoord! “Systeemknechten” zijn het! We kijken met hooggespannen verwachtingen uit naar de N-SA-campagne voor het recht om de Belgische driekleur tijdens de IJzerwake als voetmat te gebruiken.

Dit jaar legde de IJzerwake sterk de nadruk op de banden met Schotland en Catalonië. De crisis van het kapitalisme zet de nationale spanningen verder op de agenda, ook al zijn de gevolgen ervan niet altijd dezelfde. Waar in Catalonië de roep naar onafhankelijkheid de afgelopen jaren luider begon te klinken, is dat in Schotland minder het geval. De illusie dat Schotland als onafhankelijke staat eerder bij de Scandinavische landen zou kunnen aansluiten, wordt door de crisis steeds meer doorprikt. Een aspect dat in Schotland overigens meespeelt in het nationalisme, is de afkeer tegenover het rechtse beleid van Londen. Extreemrechts heeft

Wim de Wit, voorzitter van de IJzerwake, naast Filip Dewinter, de echte chef van het publiek op de IJzerwake

nooit echt voet aan grond gekregen in Schotland en zelfs de Tories worden er verjaagd. Dat aspect wil extreemrechts bij ons natuurlijk niet gehoord hebben.

Samen met medestanders in andere regio's waar bewegingen voor onafhankelijkheid opkomen, wil de Vlaamse Volksbeweging 1 miljoen handtekeningen ophalen voor “het recht op zelfbeschikking”, waarbij eigenlijk aan de EU wordt gevraagd om regio's onafhankelijk te maken. Eind maart volgt dan een betoging in Brussel. Benieuwd of de geldverslindende bureaucratische besparingsmachine die de EU is oor zal hebben naar de nationalistische eisen.

Laat er overigens geen onduidelijkheid over bestaan: de term ‘recht op zelfbeschikking’ is in het extreemrechtse kader nogal ongelukkig gekozen. Dat bleek nogmaals op de IJzerwake waar het pleidooi voor het recht op zelfbeschikking gepaard ging met een harde bestrijding van de zogenaamde ‘islamisering’ van de steden. Waar een consequente verdediging van het recht op zelfbeschikking vertrekt van een respect voor ieders eigenheid en dus ook de bescherming van alle minderheden die het recht moeten hebben om hun eigenheid te beleven, is het ‘recht op zelfbeschikking’ voor extreemrechts beperkt tot een enge nationalistische visie die vooral nadruk legt op wie er ‘niet bijhoort’.

De twaalfde editie van de IJzerwake zal wellicht weinigen bijblijven. Het was geen historische gebeurtenis en er gaat niet bepaald een dynamiek van het evenement uit. Vorig jaar vroegen we ons al af of deze Wake een toekomst heeft, zeker nu de concurrentie van de IJzerbedevaart is weg gevallen en niet langer als argument voor een mobilisatie naar Steenstrate kan gebruikt worden. Dit jaar kregen we een begin van antwoord op de retorische vraag die we vorig jaar stelden.

N-VA wil protest tegen uitwijzingen verbieden

Een nieuwe dag, een nieuwe aanval op onze democratische rechten. Vandaag is het de beurt aan Theo Francken (N-VA) om het recht van protest tegen uitwijzingen in twijfel te trekken. Als passagiers op een vliegtuig waarmee iemand uitgewezen wordt daartegen protesteren, moeten ze volgens Francken een forse boete krijgen. Dergelijk protest wil de N-VA'er immers aan banden leggen.

Bij de gedwongen uitwijzing van asielzoekers komt er al eens protest van medepassagiers die het niet aanvaarden dat iemand op dergelijke wijze wordt behandeld. Het Kamerlid van N-VA stelt vast dat 20 tot 30% van de gedwongen uitwijzingen mislukt. Bij protest op het vliegtuig zelf wordt de procedure bijna altijd afgebroken. Francken wil dergelijk protest strafbaar maken. Hij stelt hierover: "Zo'n verzet komt neer op de negatie van de bestaande wetgeving die democratisch tot stand kwam." Wie zich niet zomaar neerlegt bij wat een meerderheid van parlementsleden heeft goedgekeurd, moet dus zwijgen. Vreemd om dat te horen van iemand die opkomt voor Vlaamse onafhankelijkheid, een 'negatie van bestaande wetgeving die democratisch tot stand kwam'.

Francken en zijn medestanders van N-VA willen een wetsvoorstel indienen waarbij straffen worden opgelegd aan protesterende passagiers. Het voorstel is om deze passagiers uit het vliegtuig te zetten, op een zwarte lijst te plaatsen waardoor ze de luchthaven een tijdlang niet meer binnen mogen, een vliegverbod voor recidivisten op te leggen en een geldboete tot 6.000 euro. Wie het aandurft om het niet eens te zijn met het uitwijzingsbeleid moet dus hard aangepakt worden. Wellicht zou de N-VA'er nog het liefste hebben dat al wie het niet rond alles met hem eens is zo'n boetes krijgt.

Dit voorstel wil de N-VA bij een nieuw regeerakkoord na de verkiezingen van 2014 op tafel leggen. Het is een zoveelste poging om protest en het recht op actievoeren aan banden te leggen. Eerder zagen we ook al hoe GAS-boetes ingezet worden tegen

betogingen (zoals de betoging tegen de rol van Monsanto in de voedselproductie) of tegen wie een mening durft te verkondigen (er waren voorbeelden van mensen die een boete kregen omdat ze een pamflet uitdeelden!). Eens dat aanvaard wordt, willen de conservatieven nog een stap verder gaan. Mondeling protesteren tegen een gedwongen uitwijzing behoort dan niet langer tot het recht op vrije meningsuiting maar het wordt een strafbaar feit.

Wij verzetten ons tegen het steeds verder afbrokken van onze democratische rechten. Het begint met de vervolging van kleine betogingen, willekeurige boetes voor jongeren en het ondermijnen van democratische rechten bij wie protesteert, maar dat is slechts een opstap naar meer repressieve maatregelen waardoor het uiteindelijk amper nog mogelijk is om collectief in actie te gaan. Als het lukt om kleine acties het zwijgen op te leggen, zal ook geprobeerd worden om stakingsposten en syndicale acties te stoppen. Deze aanvallen moeten door de arbeidersbeweging beantwoord worden. Het is door collectieve actie van de arbeidersbeweging dat democratische rechten zijn afgedwongen, deze kracht is dan ook het beste geplaatst om deze rechten te verdedigen. Met campagnes zoals tegen de GAS-boetes willen wij alvast mee het voortouw nemen. Doe mee!

PROTEST TEGEN VOORPOST IN RONSE

Op 7 juli was er in Ronse een solidariteitsfeest van Team Ronse, een initiatief van Animo en Jong Groen. Aanleiding was een betoging van Voorpost in de gemeente. Extreemrechts wilde protesteren tegen de taalfaciliteiten en uiteraard wilde Voorpost de traditionele haatboodschap van verdeeldheid brengen. De jongerenorganisaties van SP.a en Groen namen het terechte initiatief om te protesteren en extreemrechts niet zomaar vrijspel te geven. We trokken met vier Blokbusters uit de regio naar het feest en discussieerden met heel wat aanwezigen over de vraag welk alternatief nodig is om extreemrechts en het rechtse beleid in het algemeen terug te dringen. Daarbij legden we ook uit dat de gevestigde partijen, zoals SP.a en Groen, door mee een neoliberal beleid te voeren een gedeelde verantwoordelijkheid dragen voor de groei van rechtse krachten. Er waren ongeveer 100 aanwezigen.

Frankrijk.

Verbod volstaat niet om neonazi's te stoppen

In de nasleep van de moord op de antifascistische militant Clément Méric werd door de Franse ministerraad besloten om de extreemrechtse groepen 'Troisième Voie' en 'Jeunesses Nationalistes Révolutionnaire' te verbieden. Eerder kondigde de leider van beide groepen, Serge Ayoub, zelf aan dat beide groepen werden ontbonden. Dit verbod zal het voor Ayoub moeilijker maken om zich te organiseren, maar het neemt de voedingsbodem voor fascistisch geweld niet weg.

Het feit dat een jonge antifascistische militant werd vermoord, was niet het eerste geval van fascistisch geweld in Frankrijk. De afgelopen periode voelden verschillende neonazi's zich gesterkt door de grote reactionaire betogingen tegen het homohuwelijk en door de hernieuwde opmars van het Front National. Dat leidde tot verschillende gewelddadige incidenten met de moord op Clément Méric als driest hoogtepunt.

Het antwoord van de gevestigde partijen op dit geweld wordt nu duidelijk. De regering besliste om Jeunesses Nationalistes Révolutionnaire (JNR) te ontbinden, een van de verdachten van de moord op Méric was militant van deze organisatie. JNR is de ordedienst van de beweging Troisième Voie die eveneens wordt verboden. Tenslotte wordt ook de vereniging 'Envie de rêver' verboden, dat is een vereniging die het lokaal van de beweging Troisième Voie uitbaat. Voor het verbod wordt terug gegrepen op een wet uit 1936 die privé-milities verbiedt, destijds een maatregel tegen fascistische milities. Het is niet de eerste keer dat extreemrechtse groepen worden verboden in Frankrijk. De afgelopen 77 jaar werden 49 extreemrechtse milities verboden. De wet werd in het verleden overigens ook gebruikt om radicaal links en regionalistische bewegingen aan te pakken.

WIE IS SERGE AYOUB?

De voorman van Troisième Voie is Serge Ayoub, geen onbesproken figuur. Ayoub alias Batskin werd begin jaren 1980 actief, onder meer in de scene van neonazistische rockmuziek. In die periode begint het Front National onder leiding van Jean-Marie Le Pen aan een opmars en ook Ayoub schakelt zich in de campagnes van het FN in. Er wordt ook aansluiting gezocht bij voetbalhooligans. Op die basis vormt Ayoub tegen eind jaren 1980 een eigen groep, de Jeunesses Nationalistes Révolutionnaires (JNR) die een tijdlang binnen de beweging Troisième Voie werkten en vervolgens ook even bij de GUD (Groupe Union Défense). Die laatste groep werd in 2002 ontbonden na een mislukte moordpoging van een GUD-militant op toenmalig president Chirac. De groep bleef echter bestaan en ging in 2009 opnieuw publiekelijk activiteiten aan de dag leggen.

Begin jaren 1990 aarzelde het Front National niet om beroep te doen op de meer openlijke neonazistische krachten van JNR, GUD en anderen. Het kwam het FN goed uit dat ze niet de volledige verantwoordelijkheid voor de daden van deze groepen moesten opnemen, terwijl ze tegelijk ruimte gaven aan de neonazi's om hun activiteiten op te drijven. FN-topman Carl Lang bood Ayoub in

1995 zelfs een job als voltijdse partijmedewerker aan, maar Ayoub weigerde dit uiteindelijk omdat de ordedienst van het FN namen en adressen van skinheads aan de politie zou bezorgd hebben naar aanleiding van de moord op een migrant in de marge van de 1 mei optocht van het FN in 1995.

In de tweede helft van de jaren 1990 kende Ayoub heel wat problemen die minder met politiek te maken hadden. Zo werd hij in maart 1997 opgepakt wegens het bezit en de handel in drugs. Hij zat enkele maanden in de gevangenis en verdween hierna enige tijd naar het buitenland om midden jaren 2000 terug in Frankrijk op te duiken. Hij opent een bar en probeert zijn oude contacten opnieuw te herstellen. Er wordt gefluisterd dat hij een tijdlang het land uit moest als onderdeel van een deal met de politie.

Rond zijn café in Parijs kan hij in 2010 uiteindelijk de JNR en Troisième Voie nieuw leven in blazen. Om ook buiten Parijs ingang te vinden, zoekt hij contacten met regionalistische nationalist. Het succes is evenwel matig. Op een nationalistische betoging 'tegen het imperialisme' bracht Ayoub eerder dit jaar enkele honderden betogers bijeen, waaronder ook delegaties uit België met Nation en de Autonome Nationalisten. Ook kwam Ayoub naar Brussel om deel te nemen aan de 1 mei optocht van Nation.

VERBOD OP JNR EN TROISIÈME VOIE

Het verbod van zowel JNR als Troisième Voie komt er als gevolg van de moord op Clément Méric. Eind juni kondigde Ayoub aan dat beide organisaties ontbonden werden. Toen nadien toch werd besloten om de groepen te verbieden, kondigde hij aan daartegen in beroep te gaan. Het sluiten van het lokaal van de neonazi's in Parijs zal ongetwijfeld ook praktische problemen met zich mee brengen voor de organisatie rond Ayoub.

Als de recente ontwikkelingen van kleine neonazistische groeperingen in Frankrijk iets aantonen, is het wel dat een verbod niet leidt tot het einde van de activiteiten van deze groepen. De afgelopen jaren zijn verschillende groeperingen verboden, maar het geweld is niet verdwenen. Als de 'officiële' extreme rechterzijde in het offensief kan gaan – electoraal met het FN of via de reactionaire mobilisaties tegen het homohuwelijk – profiteert ook de hardere rechterzijde daarvan om zich te versterken en stapjes verder te gaan met gewelddadige activiteiten.

Een verbod kan het voor neonazi's moeilijker maken om zich te

organiseren, maar het doet niets aan de voedingsbodem. Een samenleving die gekenmerkt wordt door crisis en bijhorend sociaal verval, biedt ruimte voor gewelddadige groepen neonazi's. Indien het verval zich doorzet, kan er zelfs enige steun voor dergelijke activiteiten ontstaan (denk maar aan de steun voor Gouden Dageraad in Griekenland). Als we daar iets tegen willen inbrengen, moeten we ingaan tegen het kapitalistische systeem dat onvermijdelijk leidt tot crisis.

Een eerste test voor het verbod komt er al gauw aan. Op 14 september is in Parijs een betoging "tegen socialistische repressie" gepland. Dat is een weinig verdoken steunbetoging voor Esteban Morillo, de JNR-militant die van de moord op Méric wordt verdacht. Het initiatief gaat officieel uit van een "Collectief voor de verdediging van publieke vrijheden", maar zou wel eens een poging kunnen zijn om de neonazistische troepen van Ayoub te blijven organiseren. Zal die betoging zomaar kunnen plaatsvinden zonder stevige tegenmobilisatie?

Een tweede vraag die zich stelt, is wat er in ons land zal gebeuren met de bondgenoten van Ayoub en co. Een groepering als Nation beroept zich uitdrukkelijk op de beweging rond Ayoub en was bijzonder trots dat de Franse 'leider' himself naar de marginale optocht van de beweging op 1 mei kwam. Nation en anderen blijven de verdediging van Ayoub en zijn groep opnemen. Ze proberen het dodelijke geweld goed te praten of toch minstens te minimaliseren.

Tegenover groepjes als Nation en co is waakzaamheid geboden. Hun Franse medestanders geven aan dat ze niet aarzelen om geweld in te zetten tegen al wie hen niet aanstaat. Hun Griekse medestanders geven aan dat een diepe crisis een zekere maatschappelijke steun hiervoor kan opleveren. Aan ons om aan te tonen dat consequente strijd tegen het kapitalisme in crisis leidt tot een eengemaakt en collectief verzet die de basis kan vormen voor een alternatief waarin niet de slachtoffers van het systeem maar de verantwoordelijken van de crisis worden aangepakt.

Flauwe moppen tappen met Dewinter

Rob Vanoudenhoven komt terug met een programma waarin moppen worden getapt. Het feit dat de mop van Filip Dewinter is geschrapt omdat het van Dewinter kwam en niet omwille van het bijzonder flauwe gehalte van de mop doet het ergste voor het programma vrezen. Het doet wat denken aan het moppenprogramma HT&D dat van 1994 tot 1998 liep en waar een mop pas verteld mocht worden indien de baard ervan lang genoeg was om een extreme fundamentalist jaloers te maken.

Het is opvallend dat de programmamakers er geen probleem in zagen om met Dewinter in zee te gaan voor hun programma. Dat Dewinter ondanks eerdere kritiek op politici in amusementsprogramma's niet aarzelt om zich van zijn meest vrolijke kant te laten zien, is minder verrassend. De kritiek op politici in dergelijke programma's beperkt zich immers tot politici van andere partijen. In 2007 stelde het VB nog: "Terwijl de kopstukken van VLD, CD&V en SP.a over elkaar struikelen voor De Laatste Show en andere Pappenheimers en zich daar van hun meest vrolijke kant proberen te tonen, is het Vlaams Belang bezig met ernstige politiek en de problemen waar de mensen van wakker liggen." Moppen tappen is blijkbaar ernstige politiek of een probleem waar de mensen van wakker liggen.

Dewinter maakte van de gelegenheid gebruik om zijn mop nog eens na te vertellen in een café. Dat Dewinter steeds meer een fenomeen uit het verleden is, blijkt meteen al in zijn benadering. Zijn mop heeft het nog over een 'Vlaams Blokker', naar de oude naam van zijn partij die inmiddels bijna tien jaar geleden veranderde tot 'Vlaams Belang'. De pointe van het mopje is tegen alle verwachtingen in niet de belofte van de 'Vlaams Blokker' dat hij bij een slecht resultaat naar Namibië zou emigreren. Neen, uiteraard zijn de Marokkanen de pineut, die moeten terug naar hun "land van herkomst". Wedden dat Dewinter dat op café zonder camera erbij allemaal wat explicieter formuleert?

Nu Dewinter toch moppen aan het tappen was, kon hij niet achterblijven met zijn visie op wat in Syrië aan het gebeuren is. In te-

genstelling tot de VN-inspecteurs weet Dewinter wel wie achter de gifgasaanslag zat: niet het regime van zijn vriend Bashar al-Assad, maar wel de rebellen. Assad betaalde een reisje van Dewinter naar Syrië en kan ondanks zijn banden met de fundamentalisten uit Iran of Hezbollah uit Libanon niets fout doen voor het VB-kopstuk. Dewinter verklaarde op clint.be: "Bashar al-Assad heeft totaal geen baat bij zo'n aanval. Waarom zou hij honderden burgers afmaken terwijl hij in Syrië het ene succes na het andere behaalt? Neen, de enige schuldigen aan die gifgasaanval zijn de rebellen. Die worden aangestuurd door hun radicale aan Al-Qaida gelieerde leider Jabat al-Nusra. En dat zij beschikken over chemische wapens én ermee bedreigd hebben die in te zetten, is zo klaar als een klontje."

Terwijl in Syrië beide strijdende partijen over steun uit dubieuze hoek beschikken – van Hezbollah en Iran aan de ene kant tot de Saoedische dictators aan de andere kant – is een groot deel van de bevolking vooral oorlogsmoe. Grapjas Dewinter niet, die staat klaar om met zijn vriend Assad en zijn medestanders van onder meer Hezbollah de strijd aan te gaan. Net zoals zoveel van zijn standpunten, is ook deze positie van Dewinter jammer genoeg ernstig.

Uit onze mailbox

Lachen en grollen met emails die we uit extreemrechtse hoek ontvangen

Deze zomer namen we - bij wijze van opofferingsgezindheid en beschavingsdrang - de moeite om op enkele haatmails van extreemrechts te antwoorden. Geniet mee van deze literaire pareltjes.

Ontvangen op 1 augustus

Sukkelaars,

Toch erg he als ge enkel maar gist en uw eigen interpretaties geeft om de goegemeente te misleiden en vals in te lichten. Of ben je misschien bang dat er eindelijk een onafhankelijke vakbond komt, zoals er ook onafhankelijke zieken kassen bestaan.

"Erg hé Persee, hiel erg" Linkse ratten die enkel maar praten naar de mond van Mao, Stalin, She G., Castro en ander soortgelijke massamoordenaars. Zielig mannekes zeer zielig volkje zijn jullie.

Trap het af en gaat in Rusland of Cuba wonen bij uw vriendjes en goden, of beter nog in Iran of Irak.

Klootjesvolk.

Antwoord en nieuwe reactie

Heb je ook nog een boodschap? Of enkel maar last van de warmte? Tja, die warmte is natuurlijk een beetje on-Vlaams hé.

onozel manneke, er was een boodschap maar julie zijn natuurlijk te dom om ze te begrijpen. Ik zal U bij gelegenheid als ge het nog wat te druk maakt aanklagen voor de rechtbank.

Nog steeds niets inhoudelijk te melden? Of ben je het verzameld werk van neo-fascistische verwijtwoorden aan het samenstellen?

Ge moet is goed leren lezen dan zal je de boodschap wel zien. Bovendien de meeste dingen die je zegt van de VSV zijn totaal onjuist. Dus de kans is vrij groot dat ik zodra mijn advocaat terug uit verlof is een klacht indien wegens het verspreiden van onjuiste informatie.

Maar dat is nu eenmaal de leuze en hobby van extreem links zoals:

- oproer zaaien en auto's in brand steken tijdens tegenbetogingen en dan de schuld op een ander schuiven.
- liegen en bedriegen en de mensen fabeltjes wijsmaken,
- stelen en onrechtmatig geld binnen rijven. kijk maar naar de Aguta affaire, "De koning van Oostende", geldverbranding en nog vele anderen.

En als ge de boodscvhap van de vorige toch niet begrijpt door gebrek aan te weinig grijze massa waarschijnlijk, hier iets duidelijker misschien:

Julie dwepen met:

- Mao (massa moordenaar),
- Stalin (meer dan 20.000.000 moorden op eigen volk),
- She Guevara (extremist, moordenaar en terrorist),
- Poll Pot (massa moordenaar, o.a. uitroeien van inntelectuelen, (dit laatste bewijst hoe slim extr links wel is)),
- enz.

Bovendien, zie laatste betoging VBJ in Leuven, was het weer extreem links die werden opgepakt met bivakmutsen en wapens. Toch raar niet ? Die dingen gebeuren uitsluitend bij extreem linlks.

Dat zijn allemaal bewijzen wat voor een zootje julie zijn, en daar zou ik mooie woorden moeten aan spenderen ? ... Nee dank U.

Geen vr. groeten.

Omdat we het niet konden laten...

Blijkbaar heeft mijn reactie je de kast opgejaagd (wellicht op zoek naar je IQ - tevergeefs). Denk er eens over na hoe hypocriet je bent als je enerzijds zegt dat wij onjuiste informatie verspreiden en anderzijds zegt dat wij zouden dwepen met massamoordenaars als Stalin, Mao of Pol Pot die duizenden trotskisten vermoord hebben. Qua liegen en bedriegen kan ik van jou duidelijk nog heel wat lessen krijgen. Wellicht is dat wel het enige onderwerp waarover je lessen kan geven. O ja, is 'She guevara' de zus van Che?

P.S. Is Rob nog lang op verlof?

Dit is het laatste wat ik via deze weg hier nog aan spendeer.

1. Dat je enkel maar leest wat je past is bij deze weer bewezen.
2. Mij beschuldigen van leugens is een tweede bewijs dat je niet goed leest want ik heb het over extreem links en niet direct over U maar ik veronderstel wel dat je ertoe behoort. Wat bij deze trouwens bewezen is.
3. een typefout kan altijd en daar lig ik niet van wakker. Trouwens "qua" wordt ook anders geschreven, nl "kwa".

En dan kregen we nog een vriendelijk bericht

De overwinnaars schrijven de geschiedenis....

Waarom verhuizen jullie niet naar de "Democratische Volksrepubliek Korea"? Daar is jullie plaats, maar ik zou jullie stront volk liever zien creperen in een van de kampen in Siberië, bij jullie vrienden de ex-communisten.

Eerstdaags zullen we wel eens met jullie afrekenen, wees daar maar zeker van;

88

Marc Uytendewilgen

Geachte,

Dat u andere Vlamingen bestempelt als "stront" die u het liefste zou "zien creperen" zegt veel over hoe u tegenover u zogenaamde 'eigen volk' staat. Dat u bovendien afsluit met een groet die uit ons oostelijke buurland Duitsland komt, geeft aan dat u blijkbaar inspiratie haalt uit het buitenland en dan nog uit lang vervlogen Hitleriaanse tijden. Wie is dan 'volksvreemd'? Ontbrak het u aan Vlaamse begroetingswijzen? Was een 'vriendelijke groet' te moeilijk of sluit u iedere scheldtirade af met 'Heil Hitler'?

Vriendelijke groeten,

Ja, dit was er over, sorry, heb me laten meeslepen door uw ook zeer vuile aanval op het Vlaams Blok; maar bent u ook een Vlaming? Ik dacht van niet, een Belgicist dat zeker.

En 88, ja u verwijt ons altijd nazi's te zijn, ik gunde je hier een pleziertje!

En nog iets, mochten de socialisten de belangen van Vlaanderen en de Vlaamse arbeiders echt behartigen, wel het VB was er nooit geweest, en de Vlaamse arbeiders zouden er veel beter voorstaan dan nu, kijk naar de SP partijen in de buurlanden, zij verdedigen hun land en volk, en spuwen zeker niet op de koppen van hun eigen volk; Ik herhaal die brief van gister was te grof, mocht echt niet, nogmaals mijn verontschuldigingen.

Sans Racune

Mvg (goed zo)

13.21 (mijn initialen lol)

Marc Uytendewilgen

26/10 NATIONALE BETOGING TEGEN GAS!

DOOR CLÉMENT (BRUSSEL)

In mei werden 80 mensen die betoogden tegen de rol van multinational Monsanto in de voedselproductie opgepakt. Ze kregen een GAS-boete omdat de betoging waaraan ze deelnamen niet toegelaten was. In november vorig jaar ondergingen 145 vreedzame betogers in Brussel hetzelfde lot toen ze deelnamen aan een actie tegen een banket van de patronale lobbygroep 'Vrienden van Europa', in feite een vriendenkrans van superrijken.

Het Internationaal Vakverbond stelde in juni vast dat GAS-boetes worden gebruikt om de fundamentele vrijheden, zoals het recht om te betogen of pamfletten te verspreiden, te beperken. GAS-boetes worden ingezet tegen wie het aandurfte te protesteren, maar ook op willekeurige wijze tegen 'overlast' op een ogenblik dat zowat alles overlast is geworden.

In Antwerpen zijn er jaarlijks meer dan 20.000 GAS-boetes. Op 15 augustus alleen werden er opnieuw 244 boetes uitgedeeld aan mensen die hun vuilzak hadden buitengezet terwijl het een feestdag was. De gemeente Elsene wil het aantal GAS-boetes opdrijven tot 3.000 per jaar om zo het tekort in de gemeentekas te vullen. Terwijl de gevestigde politici met miljarden gemeenschapsmiddelen over de brug kwamen voor de banken, worden de jongeren, werkenden en hun gezinnen gevraagd om extra te betalen. De middelen voor onderwijs, cultuur of sport gaan erop achteruit en tegelijk worden alle mogelijke jongerenactiviteiten op publieke plaatsen als overlast bestempeld. Waar moeten de jongeren straks naartoe?

Met een werkloosheidsgraad die onder Brusselse jongeren oploopt tot 32% en de bijhorende uitzichtloosheid is een toename van sociale problemen onvermijdelijk. Steeds meer naar het repressieve wapen van de GAS-boets grijpen, zal daar niets aan veranderen. Het zorgt integendeel enkel voor meer spanningen. Sociale problemen los je niet op met repressie, maar met een sociaal beleid van werk, huisvesting, degelijk onderwijs,...

HOE TEGEN DE GAS-BOETES INGAAN?

Een beroep tegen een GAS-boete kost gemiddeld 350 euro. Het is voor individuen eenvoudiger om gewoon te betalen in plaats van de moeilijke en dure beroepsprocedure te volgen. Maar als de GAS-boetes betaald worden, kan het stelsel stand houden. Tegenover de repressie en de willekeur is collectief verzet nodig. Met de campagnes TegenGAS en ContreSAC (in het Frans) bouwen we aan lokale comités om het verzet tegen de GAS-boetes te organiseren.

Aarzel niet om zelf ook een actieve rol te spelen en mee te werken aan zo'n comité. Door

ons te organiseren, samen te discussiëren over waar willekeur en repressie vandaan komen alsook wat we ertegen kunnen doen, staan we sterker bij het verwerpen van de GAS-logica. We kunnen op deze manier onze argumentatie aanscherpen en ook ingaan op echte antwoorden op overlast, waarbij we dit niet beperken tot mooie woorden maar ons lokaal organiseren en mobiliseren.

EEN KRACHTSVERHOUDING UITBOUWEN

Om de GAS-boetes en de willekeur weg te krijgen, moeten we een krachtsverhouding uitbouwen. De jongerenorganisaties van onder meer SP.a nemen officieel een 'linkser' standpunt in dan hun moederpartij, maar ze beperken zich doorgaans tot juridische kwesties als de minimumleeftijd voor de GAS-boetes of ze houden het op 'symbolische' acties. Het is goed om te sensibiliseren, maar dat moet ook ergens toe dienen. Zonder de opbouw van een krachtsverhouding gaat die energie verloren.

Met TegenGAS en anderen wordt op 26 oktober een nationale betoging gehouden om het verzet tegen de GAS-boetes op een georganiseerde manier te tonen. We willen tegelijk comités opzetten om op lokaal vlak het verzet uit te bouwen. Door van deze nationale betoging een succes te maken, kunnen we meer tegengas geven en duidelijk maken dat we uiteindelijk een einde willen stellen aan de willekeur en de repressie!